

VIA FORA, CATALANS!

Catalans, la nostra hora és arribada.

Dos segles d'esclavitut, d'humiliació i d'oprobri no han estat prou per matar la veu de la nostra ànima.

Poden haver junyit el nostre cos amb fets d'armes que ens foren adversos i ens robaren les llibertats; podem haver corbat l'espatlla sota el jou per treballar per als nostres mateixos opressors, mai però per mai hem deixat de sentir la veu interior de la rebel·lió, ni de fer-la sentir periòdicament als altres, en senyal de protesta, d'invocació al Dret i de justa menaça.

Es aquesta mateixa veu que avui esdevé crit de llibertat, es l'imperatiu nacional de la nostra raça que ens crida:

Redreceu-vos! Es que no sou catalans? Heu deixat, per ventura, d'ésser homes? En lloc de fills haurè engendrat un poble de borts? No tenieu una bandera sense màcula? No tenieu una llengua vostra neta de barbarismes? No tenieu unes costums, unes festes, unes tradicions nobles i perennes? No tenieu una història exemplar i gloriosa? No tenieu una civilització culta i humana, amb institucions, exemple del món? No tenieu una voluntat conscient, rebel i incoercible?

I aquestes coses on son? Només us han deixat la llengua, i encara arrancada barroerament dels llavis dels vostres infants en l'escola i cada dia més dels vostres mateixos, o vergonya! Totes les altres coses, nobles i sagrades com són, us han estat proscrietes, quan no maculades, per governants, dictadors i reis que corrompen tot allò que toquen, avesats només com estan a revolcar-se pel fang del vici i del crim i de les miseries més repugnants i infectes.

I rescatar un patrimoni tan sagrat, no valdria una vida?

A les armes, Catalans!

Tenim endarrera una generació que ens vigila i endavant una de nova que ens espera.

No sabeu amb quina joia més gran i més pura, avui, us adresem aquesta mateixa veu. Darrerament, us n'haviem adreßades d'altres de tan plenes d'amargors i d'angoixa! Eren fruit de les enyorances de l'exil; era de veure la feblesa, els mals exemples, les defeccions de tants catalans que no ens volen ajudar per Catalunya; era de la sofrença, que ens sentiem vives damunt nostre d'aquells germans herois i màrtirs de la Pàtria, que sofreixen a les presons d'Espanya; era de les temences que a moments em guanyaven de no veure, pels meus anys, la llibertat de Catalunya.

Avui, però, en passar la frontera i en veure-la de nou amb aquell exaltament que dona sempre el retorn a la Pàtria i aquella serenitat i grandesa d'ànima que encomana el retornar-hi a oferir-li el sacrifici de la propia vida. L'he trobada tan bella, tan rica, tan forta i tan perenne que m'he afermat més que mai en la fe que Catalunya no pot morir i que ha de vencer.

Avui, Catalans, pel nostre gest i per nosaltres en vida o en mort, recomença la història de Catalunya. Braus catalans de totes les comarques i que lluiten al meu costat, n'han posat la primera pedra amb sacrifici heroic i cruent. Les generacions que vindran hi trobaran encara l'empremta de llurs mans molles de la propia sang. La Història els farà els honors que pertocuen als primers herois que van a l'avançada de totes les causes, baldament els costi el suprem sacrifici.

Ara, doncs, del que vosaltres escolteu la nostra veu depen que l'obra de la reedificació de la nostra pàtria vagi avant i que Catalunya torni a ésser la Catalunya, la forta, la rebel, la indòmita, la digna i la més humana. Que, si vosaltres, cadascú amb el seu esforç, el jove amb la vida, si cal, el potentat amb una part de la seva fortuna, el vell amb el seu aprovament i benedicció de patriarca, l'infant amb l'astorament que el nostre gest i el vostre comportament li encomanin, i la dona amb l'adhesió d'encoratjament, fessiu el sord a la nostra veu, la nostra sang cauria damunt dels vostres caps i la que havia d'ésser pedra secular del nostre redreçament nacional seria pedra d'escàndol que perpetuaria el vostre vilipendi. L'esperança però, que no hem perdut mai ni un sol moment, em diu que a la nostra veu altres veus respondran i que tot Catalunya es redreçarà en peu de guerra.

CONTRA la monarquia i aquest rei, opressor de Catalunya, que poc temps ha ens recordava en ple Barcelona, ésser descendent d'aquell Felip encara en deute de sang amb nosaltres i de tan negra memòria.

CONTRA la dictadura militar d'Espanya, de totes la més oprobiosa i corrupta, que ens ha vexat i vilment profanat les nostres coses més sagrades.

CONTRA aquesta guerra del Marroc, tan injusta i tan tràgica i que d'una manera tan vergonyant perdura encara.

CONTRA tota injustícia social i tot privilegi de classe.

PER la llibertat de Catalunya i el dret de governar-se per si mateixa, com a conscient de

la seva personalitat, per que així ho vol amb una voluntat ferma i precisa, per què n'és capaç i per que compta amb prou medis per viure millor que ara, separada.

PER la cultura dels catalans i la restauració de les nostres institucions destruïdes, i la creació d'altres de novelles, així en l'ordre primari per als nostres infants, com en el tècnic i especial per als obrers, com en el superior.

PER al millorament i dignificació del proletariat, reformes de caràcter social i lleis de protecció del treball i dels obrers, que els garanteixin tota mena de millores, partint del mínim de la Carta de Berna.

PER la lliberació de tots els presos polítics i socials, i dels nostres companys separatistes que tan heroïcament han sofert i sofreixen en les presons d'Espanya, les tortures més cruents, per Catalunya i per nosaltres.

PER la instauració, en una paraula, de la República Catalana.

VIA FORA, CATALANS !

Us crido amb el mateix crit històric, evocador de les nostres antigues victòries nacionals, per que és en aquests moments que voldria que desaparegués en absolut el meu jo personal i que en la meua veu no n'hi sentissiu d'altra que la de la nostra raça, ni en el meu imperatiu altre imperatiu que el dels que ens precediren en la nostra història. Serà confortador en moments supremes, sentir-nos, per damunt de la nostra mateixa voluntat, hereus i instrument racial d'aquells herois que tant alt deixaren el nom de Catalunya, per terra i per mar.

Voleï, doncs, la nostra bandera barrada a les aures dels nostres immortals.

En alçar avui de nou aquesta bandera en el cel de Catalunya, deixeu que n'hi aixequem una altra d'invisible que voleïa en tots els camps dels que lluiten per ideals nobles.

L'ésser catalans no vol dir que ens oblidem que també som homes. L'estrella solitaria de la nostra bandera no vol dir que ens desentenguem d'altres que com nosaltres sofreixen les mateixes opressions. La nostra bandera barrada no ens separa de ningú lliure, ni en els seus plecs amaga cap ombra de conquesta ni d'imperialisme.

El nostre anhel és, un cop lliures, poder entrar en el concert dels pobles civilitzats per treballar amb tot el nostre entusiasme jove i novell per l'ideal de la Pau internacional, la Llibertat i els Drets de tots els Homes i de tots el Pobles i per la Justícia.

Es aquest mateix anhel que ens ha fet aliar amb els separatistes de les nostres germanes Euzkadi i Galícia i que un dia, no llunyà, ens pot fer aliar, cordialment i lliurement, amb els altres petits pobles d'Espanya.

En dir que volem lliberar Catalunya d'Espanya, no ho diem amb aquell esperit d'odi contra vosaltres, espanyols, com havien propagat els governants d'Espanya. Tots els nostres odis són per l'Espanya oficial, monàrquica, avui dictatorial, sota el règim de la qual sou esclaus tan o més que nosaltres mateixos, sobre tot els obrers. Bé us hi sabem prou de junyits al peu del vostre treball d'una manera poc digna i sofrint, a les vostres terres. Més d'una vegada us hauriem allargat els braços si els haguéssim tingut lliures i esperem fer-ho un dia, si així ho voleu vosaltres. La nostra unió que, avui feta per força, és causa de tantes misèries i inquietuts de tots plegats, feta per llaços de llibertat i germanor, podria ésser plena d'eficacies i de possibilitats materials i morals insospitades.

Aquest és el sentit de la nostra Revolució.

En aixecar avui la bandera, aixequem també la mà en senyal de salutació a tots els germans llunyans, dispersos per arreu del món i especialment per als d'Amèrica, en reconeixença de llur adjutori que ens ha permès sostenir la nostra organització fins al moment de la nostra revolta dignificadora.

I per a tots els pobles d'esperit lliure del món, especialment per als que, com nosaltres, son esclaus sota règims d'opressió, també la nostra salutació la més humana i la més angoixosa. Es amb aquesta angoixa, plena, però de la més gran de les esperances que els demanem la seva companyia moral en els moments supremes que ens esperen per Catalunya, que per nosaltres és com dir per la Llibertat.

A les armes, Catalans! Llitem per una cosa perenne com Catalunya i no podem perdre!

Joves de Catalunya, els voluntaris catalans us cridem i us esperem. Armeu-vos com pogueu, preneu armes d'amics i d'enemics i correu al nostre costat. Penseu que en aquests moments es juga el destí de la sort i de la vida de molts germans vostres i amb ells la de Catalunya. Els que no pogueu venir amb nosaltres rebel·leu-vos, promoueu agitacions, subleveu pobles i ciutats, que sigui tot Catalunya que s'alci en peu de guerra. Aquest serà el nostre millor encoratjament.

Què fora una joventut sense rebel·lió? Què, una vida sense dignitat?

En vida, doncs, i en mort, per Catalunya i la seva ànima immortal.

VIA FORA, CATALANS !

Pel Consell Provisional de la República Catalana :

FRANCESC MACIÀ.